

РЕШЕНИЕ

№ 6991

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9505** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, срещу Решение от 28.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19-и състав, по НАХД № 278/2021 г. С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-022180/15.12.2020 г. на Началник Група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на И. А. А. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение. Съдът неправилно е приел, че се касае за неспазване разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, като е развил доводи за погрешна правна квалификация на деянието и разминаване на фактическата обстановка с вмененото на наказаното лице нарушение. Видно от НП, е нарушена разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП, а не коментираната в мотивите на съдебния акт - чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗДвП. Моли решението да бъде отменено, а НП - потвърдено. Претендира юрисконсултско

възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуто на спора.

Ответникът – И. А. А., редовно призван, чрез процесуалния си представител излага становище за неоснователност на жалбата. Нарушението не било доказано по безспорен начин.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 01.11.2020 г., С. Г. управлявал велосипед в [населено място] с посока на движение от [улица] по [улица] и след [улица] на около 100-200 метра се ударил в отворената предна лява врата на таксиметров автомобил, управляван от И. А. А.. Велосипедистът паднал на дясната си ръка, но водачът на таксиметровия автомобил не му оказал помощ. Наблизо имало патрулен автомобил, които отговорили, че не могат да поемат случая и да се обади на тел. 112. Г. си тръгнал от мястото на произшествието, след което поради болка в долната част от тялото си посетил „Пирогов“. А. останал на място, отишъл да вечеря в „Б. скара“, след което си тръгнал. В близост до случая била сградата на СДВР, а именно 100-200 метра на [улица], където има постоянно полицейско присъствие. След три-четири часа на място дошли полицейски служители, направена била връзка чрез ОДЧ с водача на автомобила и той се върнал на мястото за оглед. Образувано е досъдебно производство за престъпление срещу неизвестен извършител. Впоследствие е прекратено наказателно производство поради причиняване на лека телесна повреда по непредпазливост, което не съставлявало престъпление по НК, а преписката е изпратена на СДВР за преценка дали е административно нарушение и следва ли да се наложи административно наказание. За нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ и б. „б“ ЗДвП на И. А. А. е съставен акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено и процесното НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства. Въз основа на нея първоинстанционният съд приема, че е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, доколкото в издаденото НП не били вписани обстоятелства, при които е осъществено нарушението, визирано в чл.123, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗДвП. Налице било разминаване между словесното описание на нарушението и посочената в него правна квалификация по чл.123, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗДвП.

Настоящата съдебна инстанция не споделя изложеното в оспорения съдебен акт. В съставения АУАН е посочено, че И. А. А. като участник в ПТП напуснал мястото на произшествието без да уведоми компетентните органи и да изчака идването им на място, с което виновно нарушил чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ и б. „б“

ЗДвП. В НП е посочено, че И. А. А. като участник в ПТП с велосипедист напуска мястото на произшествието без да уведоми компетентните органи и да изчака идването им на място, извършил е – „не остава на мястото на ПТП до пристигане на представители на МВР или следствието, с което виновно нарушил чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП“. Нито в акта, нито в оспореното НП, е посочена като правна квалификация на извършеното от А. деяние - чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗДвП. Неясно защо СРС е приел, че липсват елементите от обективна и субективна страна на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗДвП. За такова нарушение въобще не е отправено обвинение от страна на контролните органи, а лицето, което е наказано, е лишено от възможността да организира своята правна защита срещу твърдения, изведени за първи път в хода на съдебното производство.

Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“, б. „б“ и б. „в“ ЗДвП „водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен: когато при произшествието са пострадали хора: а) да уведоми компетентната служба на Министерството на вътрешните работи; б) да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи; в) до пристигането на органите по буква „б“, съобразно необходимостта, да вземе мерки за безопасността на движението и да окаже помощ на пострадалите, ако това не представлява опасност за него“. От така цитираната разпоредба става ясно, че за водач на МПС, участник в ПТП, в което има пострадали хора, съществуват различни задължения, неизпълнението на което и да е от тях е предпоставка за ангажиране на административнонаказателна отговорност. В случая СРС е приел, че няма данни за механизма на ПТП и за пострадали хора, като не бил описан словесно съставът на квалифицираното по този текст - чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗДвП, нарушение. С оспореното съдебно решение за първи път се коментира изцяло различно по фактически състав административно нарушение, за което липсва каквото и да било, както словесно описание /напр. че не са взети мерки за безопасност на движението и че не е оказана помощ на пострадалите/, така и конкретизиране на законовата разпоредба, която е нарушена виновно.

Във връзка с гореизложеното и доколкото настоящата инстанция се произнася по посочените в касационната жалба пороци на решението /чл. 63, ал. 1 ЗАНН във връзка с чл. 218, ал. 1 АПК/, намирайки, че СРС е отменил НП на формално основание поради допуснати съществени процесуални нарушения, без да се е произнесъл по съществуващото на спора, обуславя извод за отмяна на постановения съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона /чл. 222, ал. 2 във връзка с чл. 224 от АПК/.

При произнасянето си районният съд е длъжен да съобрази фактите по спора, правната квалификация, която им е дадена от контролните органи, компетентни ли са те, налице ли са достатъчно убедителни доказателства в подкрепа на така формираната обвинителна теза. В обхвата на съдебния контрол са: посоченият факт – „наблизо имало патрулен автомобил, които отговорили, че не могат да поемат случая и да се обади на тел. 112“ /стр. 2 от решението; свидетелските показания на Г.; протокол от разпит на свидетел по досъдебното производство – св. А. /както и сведение/ и св. Г./, и формираният извод - „не се установи, че конкретно жалбоподателят е напуснал същото, тъй като се установи, че в негово присъствие участник в ПТП-то е разговарял с полицейския служител на място /свидетелските

показания на Г./, случаят е в близост до СДВР /свидетелските показания на З./, а и другият участник в ПТП-то е напуснал същото, придвижвайки се сам до дома си, т.е. не е давал видими признаци за наранявания, с оглед на които да се предприемат от А. действия по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗДвП“ /стр. 5 от решението/. Следва се установи също кой и кога е сигнализирал компетентните органи за настъпилото ПТП - ОДЧ-ОПП-СДВР, въз основа на който сигнал е образувано досъдебното производство и са извършени съответните процесуално-следствени действия. Тези факти са от значение при изясняване на действително осъществилата се фактическа обстановка – кога е настъпило ПТП, постъпил ли е сигнал и към кой момент спрямо настъпването на произшествието, съответно – кога са пристигнали контролните органи на мястото на инцидента, съществува ли и с каква продължителност е периодът от време, в който участникът в ПТП е длъжен да престои там, така че напускането му да е правонарушение по начина, по който е посочено в НП.

При произнасянето си СРС извършва преценка дали при издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения /чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 ЗАНН/, спазен ли е материалният закон, вкл. и чл. 3, ал. 2 ЗАНН, както и предвиденото в него наказание наложено ли е справедливо чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН; чл. 28, б. „а“ ЗАНН/. СРС следва да се произнесе и по претендираните разноски пред настоящата инстанция съгласно изричната разпоредба на чл. 226, ал. 3 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 2 и чл. 224 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 28.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19-и състав, по НАХД № 278/2021 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд при спазване на дадените в мотивите указания.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: